

การศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนรู้ ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนระดับต้นที่มีพื้นฐาน ภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนระดับต้น และ 2) เปรียบเทียบความวิตกกังวลของผู้เรียนที่มีพื้นฐานและไม่มีพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย เครื่องมือที่ใช้วิจัยคือแบบสอบถามความวิตกกังวลซึ่งประกอบด้วยปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาญี่ปุ่น งานวิจัยนี้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยและสถิติทดสอบค่าที่ ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนระดับต้นมีความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับมาก ได้แก่ ความวิตกกังวลเกี่ยวกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น การเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น และความกลัวต่อการผิดพลาด ในสิ่งที่ทักษะสอดคล้องกัน ส่วนผลการเปรียบเทียบความวิตกกังวลของผู้เรียนที่มีพื้นฐานและไม่มีพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัยพบว่า ผู้เรียนมีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกันทั้งสี่ทักษะ โดยผู้เรียนที่มีพื้นฐานมีความวิตกกังวลที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้นน้อยกว่าผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐาน ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในลักษณะดังกล่าว คือ การสะท้อนผลและการประเมินผลผู้เรียน

คำ

สำคัญ

ความวิตกกังวล, การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น,
ผู้เรียนที่มีพื้นฐานและไม่มีพื้นฐาน

A Study of Anxiety in Japanese Language Learning between a Basic Level of Experienced Learners and Inexperienced Learners

Abstract

The objectives of this study are (1) to study the anxiety levels of beginning learners of Japanese and (2) to compare the anxiety levels of experienced and inexperienced learners. Data were gathered through administration of a questionnaire which consists of items related to Japanese learning factors. Mean and t-test was used to analyze these data. The results reveal that, the learners were anxious at high, resulted from classmate anxiety, grammar learning anxiety and fear of making mistakes in all four skills. Also, experienced and inexperienced learners were found to have different levels of classmate anxiety at the significant level of 0.05 in all four skills. Factors that contributed to this difference are classroom monitoring and assessment methods.

Key words

Anxiety, Japanese language learning, Experienced learners and Inexperienced learners

1. ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่เรียนอยู่ในชั้นเรียนหนึ่ง ๆ แต่ละคนมีความถนัดและความต้องการตลอดจนเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน แต่การจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในรูปแบบชั้นเรียนมีข้อจำกัดด้านเวลา เนื้อหา และปัจจัยอื่น ๆ ทำให้การจัดการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อความแตกต่างนั้นทำได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรณีผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน ต้องมาเรียนอยู่ในชั้นเรียนเดียวกัน ยิ่งทำให้การจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับพื้นฐานของผู้เรียนอย่างทั่วถึงและครอบคลุมนั้นทำได้ยาก หากผู้สอนให้ความสำคัญและจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนในลักษณะใดลักษณะหนึ่งย่อมทำให้ผู้เรียนอีกฝ่ายรู้สึกในเชิงลบต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นได้

ความรู้สึกในเชิงลบต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นที่ผู้วิจัยกล่าวถึงนี้คือ ความรู้สึกวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษา ความรู้สึกวิตกกังวลเป็นความรู้สึกกลัว เกรงใจไม่แน่ใจ ไม่มั่นใจ จนทำให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการเรียนรู้ภาษา เช่น ไม่เข้าเรียน มาเรียนสาย หลีกเลี่ยงการตอบคำถาม พูดน้อย กระวนกระวาย พูดตะกุกตะกัก ไม่สบตาต่อต้าน เป็นต้น (Oxford, 1999) จากประสบการณ์ตรงในการสอนภาษาญี่ปุ่นของผู้วิจัยในกลุ่มผู้เรียนชาวไทย พบว่า มีผู้เรียนจำนวนไม่น้อยที่แสดงออกในชั้นเรียนในลักษณะของผู้ที่มีความวิตกกังวล ถึงแม้จะพยายามสอบถามปัญหาในการเรียนรู้จากผู้เรียนโดยตรง คำตอบของผู้เรียนไม่ได้ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจพฤติกรรมที่เกิดขึ้น จึงทำให้ผู้วิจัยเห็นความจำเป็นของการศึกษาความวิตกกังวลของผู้เรียนด้วยวิธีการวิจัย

อีกทั้ง จากการสืบค้นของผู้วิจัยพบว่าการศึกษาคความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในประเทศไทย ยังไม่แพร่หลาย แม้จะมีการศึกษาบ้าง แต่การศึกษาที่ผ่านมาไม่ได้ให้ความสำคัญกับความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะเฉพาะของภาษาญี่ปุ่น และเน้นไปที่การหาแนวทางเพื่อลดความวิตกกังวล นอกจากนี้ งานวิจัยของ

Saito et al. (1999) ได้ชี้ว่าผู้เรียนรู้สึกภาษาญี่ปุ่นมีความยากมากกว่าภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการศึกษาลักษณะความวิตกกังวลเฉพาะของภาษาญี่ปุ่นเป็นสิ่งที่ควรศึกษาให้ชัดเจนก่อน แล้วจึงค่อยหาวิธีลดความวิตกกังวล มิเช่นนั้น จะไม่สามารถลดความวิตกกังวลของผู้เรียนได้อย่างตรงเป้าและสอดคล้องกับความเป็นจริง ด้วยเหตุนี้ งานวิจัยนี้จึงต้องการศึกษาคความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นทั้งสี่ทักษะของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทย

2. ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในแนวคิดที่เรียกว่า “มอนิเตอร์โมเดล” (Monitor model) ของ Krashen (1982) มีการอธิบายสมมติฐานที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านอารมณ์ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้สมมติฐานนั้นคือ “สมมติฐานตัวปิดกั้นการเรียนรู้” (The affective filter hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านอารมณ์ (ความรู้สึกกลัว ประหมา เปื่อหน่าย และความรู้สึกในลักษณะต่อต้านต่อการเรียนรู้ภาษา) กับการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยระดับหรือความเข้มข้นตัวปิดกั้น (Filter) ซึ่งเกิดจากปัจจัยด้านอารมณ์เป็นอุปสรรคต่อกลไกการเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition Device) ซึ่งเป็นกระบวนการรับข้อมูลที่จำเป็นต่อการนำไปใช้เพื่อการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนแต่ละคนมีการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน เช่น ผู้เรียนที่เรียนภาษาได้ดีและผู้เรียนที่เรียนภาษาได้ไม่ดี เป็นต้น

งานวิจัยที่ผ่านมาที่ศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พบว่า ความวิตกกังวลมีแนวโน้มที่จะส่งผลต่อกระบวนการคิดและกระบวนการจดจำ ทำให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการเรียนรู้ และถูกดึงความสนใจด้วยสิ่งอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ เมื่อบุคคลมีระดับความวิตกกังวลมากและน้อยแตกต่างกัน จะทำให้โครงสร้างของกระบวนการจดจำมีความแตกต่างกันไปด้วย ส่งผลให้การจดจำข้อมูลในระยะยาว

ของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน (Eysenck, 1990 อ้างถึงใน Strongman, 1995; MacIntyre & Gardner, 1994) อีกทั้ง ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้มากหรือน้อย และสามารถเรียนรู้ได้หรือไม่ขึ้น ขึ้นอยู่กับระดับหรือความเข้มข้นของตัวปิดกั้น เช่น หากผู้เรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษา จะทำให้ระดับและความเข้มข้นของตัวปิดกั้นการเรียนรู้ด้านอารมณ์สูงขึ้น ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการนำเข้าสู่ข้อมูลเพื่อการเรียนรู้ลดลง (Gass & Selinker, 2001)

ความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาสามารถเกิดขึ้นได้ทุกชั้นของกระบวนการเรียนรู้ภาษาทั้งการรับเข้า (Input) การประมวลผล (Processing) และการแสดงผล (Output) (MacIntyre & Gardner, 1994) โดยมีรายละเอียดที่มีความเฉพาะในแต่ละชั้นของกระบวนการเรียนรู้ อีกทั้งมีปัจจัยด้านอายุ ด้านประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศก่อนเข้ามหาวิทยาลัย ด้านความคาดหวังต่อผลการเรียน ด้านการรับรู้ความสามารถในการเรียน และด้านการรับรู้ถึงคุณค่าของตนเองเป็นตัววัดความวิตกกังวลได้อย่างชัดเจนในกระบวนการเรียนรู้ภาษาทั้งสามชั้น (Bailey et al., 2000)

จากการศึกษาความวิตกกังวลในทักษะการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้แก่ การฟัง (Zhang, 2013) การพูด (Gregersen & Horwitz, 2002) การเขียน (Kara, 2013) และการอ่าน (Saito et al., 1999) พบว่า ผู้เรียนภาษา มีความวิตกกังวลในสี่ทักษะ เมื่อพิจารณาลักษณะความวิตกกังวลที่พบในแต่ละทักษะพบว่า มีบางลักษณะที่มีความสอดคล้องกัน อย่างไรก็ตาม การศึกษาที่ผ่านมาแยกพิจารณาเฉพาะทักษะหรือศึกษาเป็นคู่ทักษะเท่านั้น จึงยังไม่สามารถยืนยันความสอดคล้องของลักษณะความวิตกกังวลในแต่ละทักษะได้ ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการศึกษาโดยพิจารณาทักษะทั้งสี่รวมกัน

นอกจากนี้ เมื่อศึกษาความวิตกกังวลกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้เรียนในด้านประสบการณ์การเรียนรู้ภาษา ก่อนเข้ามหาวิทยาลัยพบว่า งานวิจัยที่ผ่านมา

ได้ผลการวิจัยที่แตกต่างกัน สาเหตุหนึ่งน่าจะมาจากความแตกต่างของการตีความคำว่า “ประสบการณ์” ซึ่งมีทั้งที่หมายถึง ประสบการณ์การใช้ภาษาและ ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษา เช่น งานวิจัยของ Aida (1994) กำหนดประสบการณ์เป็นการใช้ภาษาแม่ที่แตกต่างกันของผู้เรียนที่อาศัยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาเป้าหมาย ขณะที่ Kitano (2001) กำหนดประสบการณ์เป็นภาษาที่ผู้เรียนสื่อสารกับผู้ปกครอง อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมองว่าการพิจารณาว่าภาษาแม่ของผู้เรียนหรือภาษาที่สื่อสารกับผู้ปกครองเป็นประสบการณ์นั้น เป็นการกำหนดที่ไม่เหมาะสม เนื่องจากการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปร “ประสบการณ์” จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาด้วย อีกทั้ง การศึกษาของ Bailey et al. (2000) ยืนยันว่าประสบการณ์การเรียนภาษาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยเป็นปัจจัยหนึ่งที่ใช้วัดความแตกต่างของความวิตกกังวลของผู้เรียนได้ดี ซึ่งประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาก่อนเข้ามหาวิทยาลัยดังกล่าวตรงกับ ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาที่ผู้วิจัยสนใจ จากผลการวิจัยที่ผ่านมาสรุปได้ว่า การกำหนดเกณฑ์ปัจจัยประสบการณ์ของผู้เรียนยังไม่ชัดเจน และมีความจำเป็นต้องกำหนดให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความสอดคล้องของความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นทั้งสี่ทักษะของผู้เรียนระดับต้น รวมถึงเปรียบเทียบความแตกต่างของความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัยแตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความเข้าใจต่อปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญห และปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับชั้นเรียนที่ผู้เรียนมีพื้นฐานภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันได้

3. วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาวิชาเอกการสอนภาษาญี่ปุ่นชั้นปีที่ 1-4 อายุระหว่าง 17-21 ปี จำนวน 134 คน ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ทั้งหมดเป็นเพศหญิงและไม่เคยมีประสบการณ์เดินทางไปประเทศญี่ปุ่นมาก่อน ประมาณครึ่งหนึ่งของนักศึกษามีพื้นฐานการเรียนภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัยและอีกประมาณครึ่งหนึ่งไม่มีพื้นฐานการเรียนภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย

จากการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง (ฮานินท์, 2548: 52) ที่ระดับค่าความเชื่อมั่น 95% ค่าความคลาดเคลื่อน $\pm 5\%$ พบว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่จำเป็นสำหรับงานวิจัยนี้ คือ 100 คน ผู้วิจัยจึงได้สุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จำแนกเป็นผู้เรียนที่มีพื้นฐาน 43 คน และผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐาน 57 คน

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้เป็นผู้เรียนตั้งแต่ชั้นปีที่ 1-4 งานวิจัยนี้ต้องการศึกษาผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับต้นเท่านั้น จึงต้องพิสูจน์ก่อนว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นระดับต้นจริง ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัย

จึงได้ทดสอบผู้เรียนด้วยข้อสอบวัดระดับภาษาญี่ปุ่นที่ประกอบด้วยคำถามในระดับ N5 N4 และ N3 ตามลำดับ¹ หากผู้เรียนสามารถผ่านระดับ N5 ได้ตามเกณฑ์² ผู้วิจัยจะทดสอบด้วยข้อสอบระดับ N4 และ N3 ต่อไป ผลการทดสอบพบว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นอยู่ในระดับ N4 และ N5 เท่านั้น จากผลนี้ ผู้วิจัยจึงพิจารณาได้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็น ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นระดับต้นเท่านั้น

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษา มีความเที่ยงตรงของเนื้อหาแต่ละข้อเท่ากับ 0.50³ ขึ้นไป และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.797⁴ คำถามมีทั้งหมด 46 ข้อ แบ่งเป็นข้อ 1-11 คำถามเกี่ยวกับทักษะการพูด ข้อ 12-22 คำถามเกี่ยวกับทักษะการฟัง ข้อ 23-34 คำถามเกี่ยวกับทักษะการเขียน และข้อ 35-46 คำถามเกี่ยวกับทักษะการอ่าน ปัจจัยที่ใช้สำรวจนามาจากงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลดังที่ปรากฏในตาราง 1

ตาราง 1 ลักษณะความวิตกกังวลตามปัจจัยที่ปรากฏในงานวิจัยแต่ละทักษะ⁵

ปัจจัยที่ศึกษาในงานวิจัยแต่ละทักษะ			
ทักษะการพูด Aida (1994)	ทักษะการฟัง Elkhafaihi (2005)	ทักษะการเขียน Cheng (2004)	ทักษะการอ่าน Matsuda & Gobel (2004)
- ความวิตกกังวลในการพูด	- ความวิตกกังวลในการฟัง	- ความวิตกกังวลทางร่างกาย	- ความคุ้นเคยกับคำศัพท์และไวยากรณ์
- ความกลัวความผิดพลาด	- ความเชื่อมั่นในตนเอง	- พฤติกรรมหลีกเลี่ยง	- ความมั่นใจในการอ่าน
- การพูดกับเจ้าของภาษา	- ทักษะการเข้ารหัส	- ความวิตกกังวลในการถูกประเมินในทางลบ	- ความใกล้ชิดกับวัฒนธรรม แนวคิด และระบบการเขียนภาษาญี่ปุ่น
- ทักษะคิดด้านลบ			

¹ ที่มาจากหนังสือ 『日本語能力試験 JLPT Japanese-Language Proficiency Test 公式問題集 N5 N4 N3 (凡人社)』

² เกณฑ์การผ่านจะพิจารณาที่ 60% ของคะแนนเต็มในแต่ละระดับ

³ ค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหา ICO ของโรวินลลีและแฮมเบลตันที่ยอมรับได้อยู่ที่ 0.5 ขึ้นไป (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 64)

⁴ ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคที่ยอมรับได้อยู่ที่ 0.7 ขึ้นไป (บุญชม ศรีสะอาด, 2545 : 99-100)

⁵ งานวิจัยที่แสดงในวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องบางชิ้นไม่มีรายละเอียดของแบบสอบถาม แต่งานวิจัยในตาราง 1 มีข้อมูลของคำถามในแบบสอบถามอย่างละเอียด ผู้วิจัยจึงนำปัจจัยที่ปรากฏในงานเหล่านี้มาเป็นเกณฑ์

จากนั้น ผู้วิจัยได้นำปัจจัยต่าง ๆ มาจัดกลุ่มใหม่ เพื่อหาจุดร่วมของแต่ละปัจจัย เมื่อพิจารณาเฉพาะชื่อปัจจัย ผู้วิจัยสามารถจัดปัจจัยต่าง ๆ ได้เป็น 2 กลุ่ม คือ “ปัจจัยภายนอก” และ “ปัจจัยภายใน” ดังนี้

1) ปัจจัยภายนอก หมายถึง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลซึ่งเป็นบุคคล ภาษา วัฒนธรรมหรือกิจกรรมการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

2) ปัจจัยภายใน หมายถึง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลซึ่งเป็นสภาวะภายในจิตใจของผู้เรียนที่มีต่อตนเองที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

อนึ่ง ผู้วิจัยใช้คำว่า “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล” แทนคำว่า “ปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดความวิตกกังวล” เนื่องจากในบางปัจจัยไม่มีลักษณะของการเป็นตัวกระตุ้น ได้แก่ “พฤติกรรมกรรหลีกเลียง” และ “ความ

วิตกกังวลทางร่างกาย” แต่เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกเนื่องจากความวิตกกังวล ทั้งนี้ เพื่อให้การกำหนดความหมายของปัจจัยทำได้อย่างครอบคลุม

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยยังไม่สามารถจัด “ปัจจัยความวิตกกังวลในการพูด” และ “ปัจจัยความวิตกกังวลในการฟัง” ว่าเป็นลักษณะปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาข้อคำถามย่อยที่อยู่ในปัจจัย พร้อมทั้งรวมปัจจัยที่คล้ายคลึงกันและปรับชื่อปัจจัยใหม่เพื่อให้สามารถกำหนดตัวกระตุ้นที่นำไปใช้สร้างแบบสอบถามได้ชัดเจนในกรณีของปัจจัยภายนอก ผู้วิจัยแยกตัวกระตุ้นที่เป็นองค์ประกอบย่อย โดยอาศัยข้อมูลจากบันทึกหลังการสอนของผู้สอนรวมถึงการสังเกตชั้นเรียนร่วมด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ตัวกระตุ้นที่จะทำการศึกษา โดยมีรายละเอียดดังที่ปรากฏตามตาราง 2 และรายละเอียดของคำถามแต่ละข้อดังที่ปรากฏตามตาราง 3

ตาราง 2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

ประเภท	ตัวกระตุ้น	จำนวนข้อ
ปัจจัยภายนอก	อาจารย์ชาวญี่ปุ่น	1
	ผู้เรียนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น	1
	คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น	1
	ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น	1
	ตัวอักษรคันจิ * /ตัวอักษรคะตะกะนะ* /การออกเสียงสำเนียงภาษาญี่ปุ่น*	1
	วัฒนธรรมและแนวคิดของคนญี่ปุ่น	1
	กิจกรรมในชั้นเรียน (การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน)	1
ปัจจัยภายใน	ความกลัวต่อความผิดพลาด	1
	ความไม่มั่นใจในตนเอง	1
	ความคิดที่มีต่อความสามารถของตนเอง	1
	การแสดงพฤติกรรมหลีกเลียง	1
	รวมข้อคำถามต่อหนึ่งทักษะ	11-12

* หมายถึง ความวิตกกังวลในแต่ละทักษะจะมีตัวกระตุ้นกลุ่มนี้อย่างน้อยหนึ่งตัว

ตาราง 3 คำถามเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นทั้งสิ้นที่ทักษะจำนวน 46 ข้อ

ความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

1. ฉันเกรงว่าอาจารย์ชาวญี่ปุ่นจะไม่เข้าใจภาษาญี่ปุ่นที่ฉันพูด
2. ฉันรู้สึกว่เพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน
3. ฉันใช้เวลาานานเพื่อนึกคำศัพท์ที่จะใช้พูดภาษาญี่ปุ่น
4. ฉันใช้เวลาานานเพื่อนึกไวยากรณ์ที่จะใช้พูดภาษาญี่ปุ่น
5. ฉันรู้สึกอายสำเนียงการพูดภาษาญี่ปุ่นของตนเอง
6. ฉันรู้สึกว่าการพูดภาษาญี่ปุ่นเกี่ยวกับวัฒนธรรมหรือแนวคิดของคนญี่ปุ่นเป็นเรื่องยาก
7. ฉันตื่นเต้นทุกครั้งที่ต้องพูดภาษาญี่ปุ่นในชั้นเรียนโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน
8. ฉันเกรงว่าตนเองจะพูดภาษาญี่ปุ่นไม่ถูกต้อง
9. ฉันล้มเลิกที่จะพูดเมื่อไม่สามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้ตามที่ต้องการ
10. ฉันไม่พอใจความสามารถในการพูดภาษาญี่ปุ่นของตนเอง
11. ฉันหลีกเลี่ยงการพูดภาษาญี่ปุ่นเท่าที่จะทำได้
12. ฉันเกรงว่าอาจารย์ชาวญี่ปุ่นจะรู้ว่าฉันฟังภาษาญี่ปุ่นไม่เข้าใจ
13. ฉันรู้สึกว่เพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถฟังภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน
14. ฉันใช้เวลาานานเพื่อทำความเข้าใจคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นที่ฟัง
15. ฉันใช้เวลาานานเพื่อทำความเข้าใจกับไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นที่ฟัง
16. ฉันรู้สึกว่าการฟังเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมหรือแนวคิดของคนญี่ปุ่นเป็นสิ่งที่ทำความเข้าใจได้ยาก
17. ฉันรู้สึกว่สำเนียงภาษาญี่ปุ่นของอาจารย์ชาวญี่ปุ่นฟังยาก
18. ฉันตื่นเต้นจนไม่สามารถจับประเด็นภาษาญี่ปุ่นที่ฟังจากซีดีในชั้นเรียนได้
19. ฉันเกรงว่จะไม่เข้าใจความหมายของภาษาญี่ปุ่นที่ฟังได้อย่างถูกต้อง
20. ฉันล้มเลิกที่จะฟังเมื่อรู้สึกว่ภาษาญี่ปุ่นที่ฟังนั้นยาก
21. ฉันไม่พอใจความสามารถในการฟังภาษาญี่ปุ่นของตนเอง
22. ฉันหลีกเลี่ยงการฟังภาษาญี่ปุ่นเท่าที่จะทำได้
23. ฉันเกรงว่อาจารย์ชาวญี่ปุ่นจะไม่เข้าใจภาษาญี่ปุ่นที่ฉันเขียน
24. ฉันรู้สึกว่เพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถเขียนภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน
25. ฉันใช้เวลาานานเพื่อนึกคำศัพท์ที่ใช้เขียนภาษาญี่ปุ่น
26. ฉันใช้เวลาานานเพื่อนึกไวยากรณ์ที่ใช้เขียนภาษาญี่ปุ่น
27. ฉันคิดว่การเขียนภาษาญี่ปุ่นด้วยตัวอักษรคันจิเป็นเรื่องยาก
28. ฉันใช้เวลาเพื่อสะกดคำที่เขียนด้วยตัวอักษรคะตะกะนะ
29. ฉันรู้สึกว่การเขียนภาษาญี่ปุ่นที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม หรือแนวคิดของคนญี่ปุ่นนั้นเป็นเรื่องยาก
30. ฉันตื่นเต้นเมื่อต้องเขียนภาษาญี่ปุ่นในชั้นเรียนโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน

ความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น

31. ฉันเกรงว่าตนเองจะเขียนภาษาญี่ปุ่นไม่ถูกต้อง
32. ฉันเขียนภาษาญี่ปุ่นแล้วลบซ้ำไปซ้ำมา
33. ฉันไม่พอใจความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่นของตนเอง
34. ฉันหลีกเลี่ยงการเขียนภาษาญี่ปุ่นเท่าที่จะทำได้
35. ฉันเกรงว่าอาจารย์ชาวญี่ปุ่นจะรู้ว่าฉันอ่านภาษาญี่ปุ่นไม่เข้าใจ
36. ฉันรู้สึกว่าเป็นคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถอ่านภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน
37. ฉันใช้เวลาานเพื่อทำความเข้าใจกับคำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน
38. ฉันใช้เวลาานเพื่อทำความเข้าใจกับไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในเรื่องที่อ่าน
39. ฉันรู้สึกท้อแท้กับการอ่านภาษาญี่ปุ่นที่มีตัวอักษรคันจิ
40. ฉันอ่านสะดุดเมื่อเจอคำที่เขียนด้วยตัวอักษรคะตะกะนะ
41. ฉันรู้สึกว่ากรอ่านภาษาญี่ปุ่นที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม หรือแนวคิดของคนญี่ปุ่นเป็นเรื่องที่ทำความเข้าใจได้ยาก
42. ฉันไม่ชอบการอ่านออกเสียงภาษาญี่ปุ่นในชั้นเรียนโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน
43. ฉันเกรงว่าตนเองจะไม่เข้าใจความหมายของภาษาญี่ปุ่นที่อ่านได้อย่างถูกต้อง
44. ฉันอ่านประโยคภาษาญี่ปุ่นประโยคเดิมซ้ำหลาย ๆ ครั้ง เพราะไม่สามารถเข้าใจความหมายได้ในทันที
45. ฉันไม่พอใจความสามารถในการอ่านภาษาญี่ปุ่นของตนเอง
46. ฉันหลีกเลี่ยงการอ่านภาษาญี่ปุ่นเท่าที่จะทำได้

3.3 เกณฑ์การประเมินผลและสถิติที่ใช้ในการแปลผล

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การประเมินผลตามมาตรวัดแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ 1 ถึง 5 คะแนน รายละเอียดของเกณฑ์การแปลความหมาย คือ ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80 มีความหมายว่า มีความวิตกกังวลน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60 มีความหมายว่า มีความวิตกกังวลน้อย ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40 มีความหมายว่า มีความวิตกกังวลปานกลาง ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20 มีความหมายว่า มีความวิตกกังวลมาก ค่าเฉลี่ย 4.21-5.00 มีความหมายว่า มีความวิตกกังวลมากที่สุด (ชัชวาลย์, 2539) นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้เปรียบเทียบความแตกต่างของความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน

ที่มีพื้นฐานก่อนเข้ามหาวิทยาลัยแตกต่างกันโดยใช้สถิติทดสอบค่าที

4. ผลการวิจัย

4.1 ผลการศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนระดับต้น

ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนมีความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นภาพรวม “ระดับปานกลาง” อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบกับรายการทั้งหมดพบว่า ผู้เรียนระดับต้นมีความวิตกกังวล “ระดับมาก” รวม 17 รายการ แสดงรายละเอียดตามตาราง 4 โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยความวิตกกังวล “ระดับมาก” โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย

คำถาม	ค่าเฉลี่ย	ข้อปัจจัย
2. ฉันรู้สึกว่าเป็นคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน	3.75	ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น
8. ฉันเกรงว่าตนเองจะพูดภาษาญี่ปุ่นไม่ถูกต้อง	3.74	ความกลัวต่อความผิดพลาด
7. ฉันตื่นเต้นทุกครั้งที่ต้องพูดภาษาญี่ปุ่นในชั้นเรียน โดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน	3.68	กิจกรรมในชั้นเรียน
4. ฉันใช้เวลานานเพื่อนึกคำศัพท์ที่จะใช้พูดภาษาญี่ปุ่น	3.67	คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
13. ฉันรู้สึกว่าเป็นคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถฟังภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน	3.64	ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น
19. ฉันเกรงว่าจะไม่เข้าใจความหมายของภาษาญี่ปุ่นที่ฟังได้อย่างถูกต้อง	3.56	ความกลัวต่อความผิดพลาด
24. ฉันรู้สึกว่าเป็นคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถเขียนภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน	3.55	ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น
3. ฉันใช้เวลานานเพื่อนึกไวยากรณ์ที่จะใช้พูดภาษาญี่ปุ่น	3.50	ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น
43. ฉันเกรงว่าตนเองจะไม่เข้าใจความหมายของภาษาญี่ปุ่นที่อ่านได้อย่างถูกต้อง	3.50	ความกลัวต่อความผิดพลาด
36. ฉันรู้สึกว่าเป็นคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถอ่านภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน	3.48	ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น
1. ฉันเกรงว่าอาจารย์ชาวญี่ปุ่นจะไม่เข้าใจภาษาญี่ปุ่นที่ฉันพูด	3.47	อาจารย์ชาวญี่ปุ่น
38. ฉันใช้เวลานานเพื่อทำความเข้าใจกับไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในเนื้อเรื่องที่อ่าน	3.47	ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น
15. ฉันใช้เวลานานเพื่อทำความเข้าใจกับไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นที่ฟัง	3.45	ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น
31. ฉันเกรงว่าตนเองจะเขียนภาษาญี่ปุ่นไม่ถูกต้อง	3.44	ความกลัวต่อความผิดพลาด
26. ฉันใช้เวลานานเพื่อนึกไวยากรณ์ที่ใช้เขียนภาษาญี่ปุ่น	3.42	ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น
44. ฉันอ่านประโยคภาษาญี่ปุ่นประโยคเดิมซ้ำหลาย ๆ ครั้งเพราะไม่สามารถเข้าใจความหมายได้ในทันที	3.42	ความไม่มั่นใจในตนเอง
33. ฉันไม่พอใจความสามารถในการเขียนภาษาญี่ปุ่นของตนเอง	3.41	ความคิดที่มีต่อความสามารถของตนเอง

จากตาราง 4 สามารถจำแนกปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยได้ 8 ปัจจัย ดังนี้

- 1) เพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น
- 2) ความกลัวต่อความผิดพลาด
- 3) ไวยากรณ์
- 4) คำศัพท์
- 5) กิจกรรมในชั้นเรียน
- 6) อาจารย์ชาวญี่ปุ่น
- 7) ความไม่มั่นใจในตนเอง และ
- 8) ความคิดที่มีต่อความสามารถของตนเอง นอกจากนี้ผู้วิจัยพบว่าทั้งสี่ทักษะมีปัจจัยที่ปรากฏสอดคล้องกัน ได้แก่ 1) เพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น ได้แก่ ข้อที่ 2, 13, 24 และ 36 2) ความกลัวต่อความผิดพลาด ได้แก่ ข้อที่ 8, 19, 43 และ 31 และ 3) ไวยากรณ์ ได้แก่ ข้อที่ 3, 38, 15 และ 26

4.2 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนที่มีพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัยแตกต่างกัน

ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่มีพื้นฐานและไม่มีพื้นฐานมีความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ ปัจจัยที่ 1) เพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น (ข้อที่ 2, 13, 24, 36) ปัจจัยที่ 2) กิจกรรมในชั้นเรียน (ข้อที่ 7) ปัจจัยที่ 3) ความกลัวต่อความผิดพลาด (ข้อที่ 19) ปัจจัยที่ 4) ไวยากรณ์ (ข้อที่ 15) และปัจจัยที่ 5) คำศัพท์ (ข้อที่ 25) เมื่อจำแนกลักษณะความวิตกกังวลที่แตกต่างกันของผู้เรียนสองกลุ่มพบว่าทั้งสี่ทักษะสอดคล้องกันในปัจจัยเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น (ข้อที่ 2, 13, 24, 36)

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลระหว่างผู้เรียนที่มีพื้นฐานและไม่มีพื้นฐาน

คำถาม	ค่าเฉลี่ย				ข้อปัจจัย
	มีพื้นฐาน	ไม่มีพื้นฐาน	t	p	
2. ฉันรู้สึกว่่าเพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน	3.51	3.93	-2.00	0.04*	ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น
7. ฉันตื่นเต้นทุกครั้งที่ต้องพูดภาษาญี่ปุ่นในชั้นเรียนโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน	3.37	3.91	-2.22	0.02*	กิจกรรมในชั้นเรียน
13. ฉันรู้สึกว่่าเพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถฟังภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน	3.28	3.91	-2.81	0.00*	ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น
15. ฉันใช้เวลาานเพื่อทำความเข้าใจกับไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นที่ฟัง	3.19	3.65	-2.37	0.02*	ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น
19. ฉันเกรงว่่าจะไม่เข้าใจความหมายของภาษาญี่ปุ่นที่ฟังได้อย่างถูกต้อง	3.28	3.77	-2.33	0.02*	ความกลัวต่อความผิดพลาด
24. ฉันรู้สึกว่่าเพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถเขียนภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน	3.23	3.79	-2.61	0.01*	ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น
25. ฉันใช้เวลาานเพื่อนึกคำศัพท์ที่ใช้เขียนภาษาญี่ปุ่น	3.05	3.44	-2.12	0.03*	คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่น
36. ฉันรู้สึกว่่าเพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนสามารถอ่านภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าฉัน	3.21	3.68	-2.28	0.02*	ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตาราง 5 พบว่า ผู้เรียนที่มีพื้นฐานและไม่มีพื้นฐานมีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับมากทุกข้อ ในขณะที่ผู้เรียนที่มีพื้นฐานมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ ยกเว้นข้อที่ 2 เป็นความวิตกกังวลเกี่ยวกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้นซึ่งอยู่ในทักษะการพูด โดยมีความวิตกกังวลระดับมากเช่นเดียวกับผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐาน อย่างไรก็ตามเมื่อมองในภาพรวมแล้ว ผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานยังมีระดับความวิตกกังวลมากกว่าผู้เรียนที่มีพื้นฐานอยู่นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่าทักษะมีลักษณะความวิตกกังวลที่สอดคล้องกัน คือ เพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น ได้แก่ ข้อที่ 2, 13, 24 และ 36 ซึ่งผู้วิจัยจะนำปัจจัยเหล่านี้ไปอภิปรายผลต่อไป

5. อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ในภาพรวม ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับต้นมีความวิตกกังวล “ระดับปานกลาง” หมายความว่า ความวิตกกังวลของผู้เรียนไม่ใช่ความวิตกกังวลที่มากหรือน้อยทางใดทางหนึ่ง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะเนื้อหาคำกริยาในระดับต้นของผู้เรียนที่ศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาภาษาญี่ปุ่นอย่างง่ายที่ไม่มีควมซับซ้อนมากนัก ผลการวิจัยครั้งนี้มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Machida (2010) ซึ่งศึกษาในกลุ่มผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นระดับกลางพบว่า ความวิตกกังวลของผู้เรียนอยู่ในระดับที่ไม่มากหรือน้อยทางใดทางหนึ่งเช่นกัน

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า มีลักษณะความวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่อยู่ใน “ระดับมาก” สอดคล้องกันทั้งสี่ทักษะ ได้แก่ ผู้เรียนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น และความกลัวต่อความผิดพลาด

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เรียนกลุ่มที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดในระดับต้นดังกล่าวและสังเกตชั้นเรียนเพิ่มเติมเพื่ออธิบายสาเหตุ ดังนี้

5.1 อิทธิพลของเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น

ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น รู้สึกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ มีความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นดีกว่าตนเองในทุกทักษะ ความรู้สึกดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนเปรียบเทียบกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น จากการสังเกตหลังจากทราบผลความวิตกกังวลพบว่า ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดมีพฤติกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนที่สังเกตเห็นได้อย่างชัดเจน เช่น เมื่อผู้สอนถามคำถาม ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลมักจะรีรอที่จะตอบคำถามในทันที หรือมักจะรอคำตอบของเพื่อนคนอื่น ๆ ทั้งที่ในบางกรณีคำตอบหรือสิ่งที่ตนเองเข้าใจจะถูกตั้งคำถาม จากการสอบถามผู้เรียนพบว่า ผู้เรียนจะคิดว่าเพื่อนน่าจะตอบได้ถูกต้องมากกว่าตนเอง เป็นต้น

นอกจากนี้ ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดมีพฤติกรรมไขว่เขว ลังเลกับคำตอบ หรือความเข้าใจของตนเอง กังวลว่าคำตอบนั้นจะตรงกับเพื่อนคนอื่น ๆ หรือไม่ บางครั้ง เมื่อคำตอบของตนเองไม่ตรงกับเพื่อนคนอื่น ๆ ผู้เรียนจะหยุดชะงักหรือเปลี่ยนคำตอบของตนเองทันที แสดงให้เห็นว่า ความคิดหรือการแสดงออกของเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น มีอิทธิพลต่อความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนให้ความสนใจมากกว่าการสะท้อนผลจากผู้สอนว่าความเข้าใจนั้นถูกต้องหรือไม่

กรณีของผู้เรียนที่ไม่สามารถทำคะแนนสอบได้ดี มักจะมองว่าตนเองไม่มีความสามารถเทียบเท่าเพื่อนคนอื่น ๆ หรือเกรงว่าเพื่อนคนอื่น ๆ จะมองว่าตนเอง

ไม่มีความสามารถ โดยสังเกตจากพฤติกรรมที่ผู้เรียนมักปกปิดผลคะแนนของตนเองเป็นความลับ และขอร้องผู้สอนไม่ให้ประกาศคะแนนของตนเองให้ผู้อื่นรับรู้ ภูมิผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลมากมีแนวโน้มนำผลการสอบมาเป็นตัวชี้วัดความสามารถของตนเองและเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น ยิ่งผู้เรียนรู้ว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนมีผลคะแนนที่ดีกว่า ยิ่งทำให้เกิดความรู้สึกเปรียบเทียบซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ MacIntyre, Noels & Clément (1997) ที่พบว่า ในชั้นเรียนภาษา ผู้เรียนกลัวการถูกประเมินจากเพื่อนร่วมชั้น กลัวว่าตนเองจะถูกลงมาว่าไม่มีความสามารถและไม่เป็นที่ยอมรับ สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนใช้ผลการสอบเป็นตัวบ่งชี้ความสามารถทางภาษาญี่ปุ่น และกลัวว่าบุคคลอื่นจะมองว่าตนเองไม่มีความสามารถหากตนเองทำคะแนนสอบได้ไม่ดี

สรุปได้ว่า ความวิตกกังวลที่เกี่ยวกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น เกิดจากการถามคำถาม การตรวจสอบหรือการวัดประเมินผลผู้เรียน ซึ่งเป็นความกังวลต่อผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากวิธีเหล่านี้ว่าจะเป็นไปได้ในทางลบ กล่าวคือ หากตอบคำถามผิด หรือมีคะแนนสอบที่ไม่ดี ผู้เรียนคนนั้นจะกลัวว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียนจะมองว่าตนเองเป็นคนไม่มีความสามารถ สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนรู้สึกเปรียบเทียบตนเองกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น โดยคิดว่าตนเองไม่มีความสามารถเทียบเท่ากับบุคคลอื่น หากผลที่ได้รับเป็นไปได้ในทางลบซ้ำแล้วซ้ำอีกมีความเป็นไปได้ว่า ผู้เรียนจะเกิดความท้อแท้ในการเรียนภาษาญี่ปุ่น และล้มเลิกที่จะเรียนภาษาญี่ปุ่น

5.2 การเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น

ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยรู้สึกว่าตนเองใช้เวลานานในการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นในทุกทักษะ และคิดซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับไวยากรณ์นั้น ๆ ทั้งนี้เนื่องจาก

ความแตกต่างของไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นกับไวยากรณ์ภาษาไทย จึงทำให้ผู้เรียนต้องปรับระบบการคิดเพื่อทำความเข้าใจและการสื่อสาร เช่น การผันคำกริยาและคำคุณศัพท์ เป็นต้น

ผลลัพธ์นี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Motoda (1997) ที่พบว่าไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นเป็นอุปสรรคหนึ่งต่อการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ยิ่งเป็นไวยากรณ์ที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคยหรือเป็นไวยากรณ์ใหม่ ยิ่งทำให้ความวิตกกังวลมีมากขึ้น นอกจากนี้ การศึกษาความวิตกกังวลในการอ่านของ Saito et al. (1999) พบว่าผู้เรียนชาวต่างชาติที่เรียนภาษาญี่ปุ่นจะรู้สึกวิตกกังวลกับลักษณะเฉพาะของไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้เรียนชาวต่างชาติที่เรียนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาสเปนหรือภาษารัสเซีย อาจกล่าวได้ว่า ไม่เพียงแต่ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ที่รู้สึกวิตกกังวลเท่านั้น แต่ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นจากประเทศอื่น ๆ แถบตะวันตกก็รู้สึกเช่นเดียวกัน

นอกจากนี้ เมื่อผู้วิจัยศึกษาบริบทการสอนไวยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ พบว่า การสอนโดยใช้ตัวอย่างสถานการณ์การใช้ภาษาญี่ปุ่นที่เป็นสื่อรูปภาพหรือที่เรียกว่าวิธีการสอนแบบตรง (Direct method) นั้น ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองไม่สามารถเข้าใจไวยากรณ์ได้อย่างชัดเจนทันที ผู้เรียนจะไม่มั่นใจว่าตนเองตีความหมายหรือเข้าใจไวยากรณ์นั้นได้ตรงกับสถานการณ์บทสนทนาหรือรูปภาพที่ปรากฏ ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อผู้เรียนถูกกระตุ้นให้ใช้ไวยากรณ์ทั้ง ๆ ที่ยังไม่สามารถเข้าใจไวยากรณ์เหล่านั้นได้อย่างสมบูรณ์ จึงเป็นเหตุให้ผู้รู้สึกสับสน ลังเล ไม่มั่นใจ ความรู้สึกดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะสะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในผู้เรียนบางคนที่ไม่สามารถทำคะแนนสอบได้ดี

สรุปได้ว่า จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า ความวิตกกังวลที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นเกิดจากสาเหตุ 2 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง คือ ลักษณะเฉพาะของไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น ซึ่งมีโครงสร้างของไวยากรณ์บางประการที่แตกต่างจากภาษาไทย ทำให้ผู้เรียนต้องใช้เวลาในการเรียนรู้ ประการที่สอง คือ การนำเอาวิธีการสอนที่ใช้การเรียนรู้อไวยากรณ์แบบตรง โดยกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ไวยากรณ์ในทันที ในขณะที่ผู้เรียนยังไม่สามารถเข้าใจได้อย่างสมบูรณ์ ส่งผลให้ผู้เรียนวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น สิ่งนี้เป็นความรู้สึกไม่มั่นใจต่อความเข้าใจและความรู้ที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่นนั้น ๆ จนรู้สึกว่าคุณเองใช้เวลานานในการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น

5.3 ความกลัวต่อความผิดพลาด

ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นรู้สึกกังวลกับความผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นทั้งสิ้นที่ทักษะ แสดงให้เห็นว่า ลักษณะความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพียงแต่ความวิตกกังวลต่อการใช้ภาษาญี่ปุ่นในทักษะการพูดและการเขียนได้ถูกต้องหรือไม่เท่านั้น แต่ผู้เรียนยังวิตกกังวลเกี่ยวกับการรับรู้ภาษาญี่ปุ่นในทักษะการฟังและการอ่านได้ถูกต้องหรือไม่ด้วยเช่นกัน

ลักษณะความวิตกกังวลนี้สอดคล้องกับผู้ที่ชอบความสมบูรณ์แบบ (Perfectionism) Antony & Swinson (1998) อธิบายว่า ผู้ที่ชอบความสมบูรณ์แบบเป็นผู้ที่มีมาตรฐานที่สูงในการทำสิ่งต่าง ๆ ส่วนใหญ่มีความเชื่อว่าตนเองจะต้องทำทุกสิ่งให้ดีที่สุดโดยปราศจากความผิดพลาด ซึ่งสามารถนำมาอธิบายลักษณะของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับความผิดพลาดได้ว่า เป็นผู้เรียนที่ต้องการความถูกต้องในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น อีกทั้งเชื่อว่าตนเองจะต้องเรียนรู้

ภาษาญี่ปุ่นอย่างถูกต้องเท่านั้นจึงจะเชื่อมั่นกับความสามารถของตนเอง

ผลลัพธ์นี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Gregersen & Horwitz (2002) ซึ่งพบลักษณะผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลสอดคล้องกับผู้ที่ชอบความสมบูรณ์แบบหลายประการ หนึ่งในนั้นคือ การจดจำและจดจ่อกับความผิดพลาดของตนเอง อีกทั้งมีความรู้สึกกังวล และให้ความสำคัญกับความผิดพลาดมากเกินไป อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาของ Gregersen & Horwitz (2002) เป็นความวิตกกังวลของผู้เรียนภาษาอังกฤษที่ทดสอบความวิตกกังวลด้านการพูดเท่านั้น แต่ในการศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นครั้งนี้พบว่า ความกลัวต่อความผิดพลาดนั้นเกิดขึ้นสอดคล้องกันในทุกทักษะ

ทั้งนี้ พฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ที่ชอบความสมบูรณ์แบบแบบเป็นไปเพื่อปกป้องตนเองจากอันตรายทำให้บุคคลนั้นต้องใช้เวลาในการปฏิบัติหรือใคร่ครวญบางสิ่งเพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาด (Antony & Swinson, 1998) สอดคล้องกับลักษณะของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่มีความวิตกกังวลพบว่า มักจะใช้เวลาในการใคร่ครวญสิ่งที่ตนเองเรียนรู้ จนกว่าจะแน่ใจ หรือได้รับการยืนยันว่าถูกต้องจริง ๆ เช่น ผู้เรียนมักรีรอการตอบคำถามหรือการแสดงออกในชั้นเรียน จนกว่าจะได้รับการยืนยันจากเพื่อนร่วมชั้น ผู้สอนหรือการตรวจสอบจากในหนังสือเรียนว่า สิ่งที่ตนเองจะพูดหรือรับรู้ นั้นถูกต้องแล้ว จึงจะตัดสินใจที่จะแสดงความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นออกมา

อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ชอบความสมบูรณ์แบบไม่ได้กลัวความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น แต่จะกลัวผลที่เกิดขึ้นจากความผิดพลาดนั้นมากกว่า (Antony & Swinson, 1998) เช่น หากทำการบ้านผิด ทำแบบฝึกหัดผิด พูดผิด เขียนผิด หรือตอบคำถามผิด อาจโดนตำหนิจากผู้สอน หรือกลัว

ว่าจะถูกมองเป็นคนไม่เก่ง เนื่องจากผู้เรียนมองว่าความผิดพลาดเป็นสัญลักษณ์ของการด้อยความสามารถ จึงคิดว่าผลที่เกิดขึ้นจะนำมาซึ่งผลในทางลบตามไปด้วย

ในชั้นเรียนภาษาญี่ปุ่นที่มีการสะท้อนผลและการตรวจแก้ไขภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้น ถึงแม้ว่าการสะท้อนผลในการเรียนรู้จะทำให้ผู้เรียนได้เห็นข้อบกพร่องของตนเองก็ตาม แต่การสะท้อนผลกลับไปยังผู้เรียนหรือการยกตัวอย่างข้อผิดพลาดทางภาษาขึ้นมาอภิปรายร่วมกันในชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนมุ่งความสนใจไปที่การใช้ภาษาญี่ปุ่นได้อย่างถูกต้องเท่านั้น จากผลการสังเกตพฤติกรรมและสัมภาษณ์ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลระดับมากที่สุด พบว่า ผู้เรียนมีความกังวลว่าจะผิด ทำให้ไม่กล้าแสดงออกในชั้นเรียน หรือในบางครั้งเมื่อผู้เรียนถูกเรียกชื่อมักอ้อนรน บอกคำตอบมาทีละนิด หันซ้ายหันขวาและขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นเพื่อยืนยันความถูกต้อง หรือเลือกที่จะนั่งเฉยไม่แสดงออกหากไม่มั่นใจว่าสิ่งที่ตนเองรู้นั้นถูกต้อง

สรุปได้ว่า ความวิตกกังวลที่เกี่ยวกับความกลัวความผิดพลาดมีลักษณะที่คล้ายคลึงกับผู้ที่ชอบความสมบูรณ์แบบ ซึ่งผู้เรียนคาดหวังที่จะทำทุกอย่างให้ดีที่สุดปราศจากข้อผิดพลาด ดังนั้น ลักษณะของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่รู้สึกวิตกกังวลต่อความผิดพลาดจึงเกิดจากผู้เรียนคาดหวังว่าตนเองจะเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นได้อย่างถูกต้องเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ผลที่เกิดขึ้นจากความผิดพลาดในการใช้ภาษาญี่ปุ่นทำให้ผู้เรียนรู้สึกกลัวมากกว่า ทำให้แสดงความสามารถทางภาษาออกมาน้อย โดยคิดซ้ำแล้วซ้ำอีก หรือจนกว่าสิ่งที่รู้หรือความเข้าใจนั้นจะได้รับการยืนยันจากบุคคลอื่น

5.4 ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัยและความวิตกกังวล

เมื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลของผู้เรียนที่มีพื้นฐานและไม่มีพื้นฐานก่อนเข้ามหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่ในชั้นเรียนเดียวกันด้วยสถิติทดสอบค่าที พบว่า ผู้เรียนที่มีพื้นฐานและไม่มีพื้นฐานมีความวิตกกังวลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สิ่งที่น่าสนใจคือ ลักษณะความวิตกกังวลที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญของผู้เรียนสองกลุ่มสอดคล้องกันทั้งสี่ทักษะ ได้แก่ เพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น

พื้นฐานการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนจะจดจำวิธีการในการเรียนรู้ และนำไปใช้เป็นรากฐานในการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ ต่อไปในอนาคต นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในระดับอุดมศึกษาพบว่า สำหรับผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐาน การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จะเป็นสิ่งใหม่ ยิ่งเมื่อรู้ว่าตนเองอยู่ในสิ่งแวดล้อมของการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนที่มีพื้นฐานมาแล้ว เรียนอยู่ด้วย ยิ่งทำให้ความกังวลที่ต้องเผชิญสิ่งใหม่และความวิตกกังวลที่มีต่อบุคคลอื่น ๆ ที่มีประสบการณ์และความสามารถมากกว่าตนเองมีเพิ่มขึ้นด้วย ดังนั้น พฤติกรรมที่แสดงออกของผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานซึ่งมีความวิตกกังวลต่อเพื่อนร่วมชั้น จึงเป็นไปอย่างขาดความกระตือรือร้น ไม่มั่นใจ และกลัวว่าจะถูกมองและประเมินในแง่ลบ

การมีประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัย ทำให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาญี่ปุ่น รู้สึกชำนาญในการทำความเข้าใจ และดึงความรู้ทางไวยากรณ์และคำศัพท์ออกมาใช้ แม้ว่าจะต้องอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องใช้ภาษาโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ซึ่งผู้เรียนได้เคยฝึกฝนและมีประสบการณ์ในการลองผิดลองถูก จนรู้และเข้าใจความสามารถและขีดจำกัดของตนเอง อีกทั้งรู้สึกมั่นใจในการกระทำของตนเอง รู้ว่า

ตนเองทำสิ่งใดได้หรือยังทำสิ่งใดไม่ได้ กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นระดับมัธยมศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ของตนเองแล้ว จึงสามารถมุ่งความสนใจต่อสิ่งนั้นได้เฉพาะเจาะจงมากกว่าผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานหรือประสบการณ์ ดังนั้น ความรู้สึกเปรียบเทียบตนเองกับบุคคลอื่น ๆ ของผู้เรียนที่มีพื้นฐานจึงอยู่ในระดับที่น้อยกว่า ข้อค้นพบดังกล่าวมีความสอดคล้องกับที่ Bailey et al. (2000: 487) ได้กล่าวว่า “การมีประสบการณ์หรือได้รับการฝึกฝนมาก่อนในระดับอุดมศึกษานั้น ไม่ได้สำคัญกับระดับความวิตกกังวลของผู้เรียนเท่ากับประสบการณ์แรกเริ่มที่ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษาเป็นช่วงอายุที่ไวต่อการเรียนรู้⁶ (Critical period) ภาษาต่างประเทศ”

อาจกล่าวได้ว่า การศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ Bailey et al. (2000) ดังนี้ ประการแรก คือ ความแตกต่างของความวิตกกังวลของผู้เรียนที่มีพื้นฐานแตกต่างกัน ประการที่สอง คือ ผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานจะมีความวิตกกังวลต่อผู้เรียนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้นมากกว่าผู้เรียนที่มีพื้นฐาน อีกทั้ง พบว่า ผู้เรียนที่มีพื้นฐานแตกต่างกันมีความวิตกกังวลแตกต่างกันในกระบวนการเรียนรู้ภาษาทั้งสามชั้น ผลลัพธ์นี้สอดคล้องกับผลการศึกษาในครั้งหนึ่งที่พบว่าสอดคล้องกันทั้งสองทักษะ

อนึ่ง การศึกษาครั้งนี้มีผลการศึกษาที่ขัดแย้งกับการศึกษาของ Aida (1994), Motoda (1997) และ Kitano (2001) ทั้งนี้ เนื่องจากงานวิจัยที่ผ่านมามีข้อจำกัดจากการพิจารณาลักษณะของประสบการณ์ที่ไม่เหมาะสม เช่น ใช้ความแตกต่างทางภาษาแม่ของผู้เรียน

เป็นเกณฑ์ในงานของ Aida (1994) หรือความแตกต่างของพื้นฐานที่มีความแตกต่างกันน้อยมากระหว่างกลุ่มในงานของ Motoda (1997) หรือจำนวนประชากรที่ต่างกันมากในงานของ Kitano (2001) สิ่งเหล่านี้ทำให้ข้อมูลที่นำมาเปรียบเทียบในการศึกษาดังกล่าวไม่สามารถยืนยันความสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐานและความวิตกกังวลได้อย่างเหมาะสม ด้วยเหตุนี้ การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของผู้เรียนที่มีพื้นฐานแตกต่างกัน ต้องพิจารณาการศึกษาความแตกต่างนั้นเป็นประเด็นหลักของงานวิจัย นักวิจัยจะได้วิเคราะห์ความเหมาะสมของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษากับประเด็นที่ต้องการศึกษาว่าผู้เรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่มีลักษณะเดียวกันหรือไม่ จำนวนกลุ่มตัวอย่างเหมาะสมหรือไม่ ทั้งนี้เนื่องจากความรู้สึกวิตกกังวลมีความอ่อนไหวต่อปัจจัยต่าง ๆ ค่อนข้างมาก จึงต้องพิจารณาลักษณะของพื้นฐานการเรียนรู้ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน

6. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้ได้สะท้อนให้เห็นว่า ลักษณะความวิตกกังวลเกี่ยวกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น ไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น และความกลัวต่อความผิดพลาดที่ปรากฏอยู่ในระดับความวิตกกังวลมากครั้งนี้เกิดจากสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ของกลุ่มที่ศึกษา ซึ่งเน้นการเรียนรู้ไวยากรณ์อย่างถูกต้อง และเร่งให้ผู้เรียนใช้ความรู้ทางไวยากรณ์โดยทันที ในขณะที่ความเข้าใจต่อความรู้นั้นยังไม่สมบูรณ์ อีกทั้ง การประเมินผลด้วยการสอบและการแก้ไขจากผู้สอนในชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเปรียบเทียบตนเองกับเพื่อนร่วมชั้น นอกจากนี้ ความวิตก

⁶ หมายถึง ช่วงอายุที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษา ประสบการณ์หรือเหตุการณ์ใดก็ตามที่เกิดขึ้นในช่วงนี้จะมีผลต่อระยะหลัง ๆ ดังที่ปรากฏใน Scovel (1969) Seliger (1978) และ Seliger, Krashen & Ladefoged (1975)

กังวลที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เรียนร่วมชั้น ความกลัวต่อความผิดพลาด และลักษณะเฉพาะของไวยากรณ์ ภาษาญี่ปุ่นมีมากกว่าปัจจัยอื่น ๆ เนื่องจากทั้งสามปัจจัยมีความเชื่อมโยงกัน เริ่มจากการรับรู้ต่อสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ของตนเอง ทำให้จดจำและสนใจกับความคิดของบุคคลอื่นที่มีต่อตนเอง ระมัดระวังการทำผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความผิดพลาดของการเรียนรู้ไวยากรณ์ ส่งผลให้ผู้เรียนแสดงออกทางภาษาในชั้นเรียนได้น้อย เนื่องจากกลัวผลที่จะเกิดขึ้น หากทำผิดพลาดไปซึ่งจะทำให้บุคคลอื่น ๆ มองว่าตนเองไม่มีความสามารถ

ผู้เรียนที่มีพื้นฐานในการเรียนภาษาญี่ปุ่นก่อนเข้ามหาวิทยาลัยมีแนวโน้มที่จะมีความวิตกกังวลในการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นน้อยกว่าผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐาน เนื่องจากประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษาเป็นประสบการณ์แรกเริ่มของการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ผู้เรียนจะจดจำวิธีการเรียนรู้ที่ได้มาใช้ในการเรียนในระดับอุดมศึกษา จึงเข้าใจความสามารถและขีดจำกัดของตนเองผ่านประสบการณ์การลองผิดลองถูก สิ่งนี้ส่งผลให้ความรู้สึกเปรียบเทียบกับเพื่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน หรือรู้สึกว่าผู้เรียนคนอื่น ๆ สามารถเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าตนเองนั้นน้อยกว่าผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐาน

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยมองว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นโดยเฉพาะการสอนไวยากรณ์ จำเป็นต้องทำด้วยความระมัดระวัง เนื่องจากการเรียน

การสอนภาษาญี่ปุ่นที่เน้นไวยากรณ์ทำให้ผู้เรียนจดจำกับความถูกต้อง หากเน้นเฉพาะความเข้าใจ การสอบหรือการทำแบบฝึกหัดได้อย่างถูกต้อง อาจส่งผลต่อความรู้สึกของผู้เรียนที่มีต่อความสามารถของตนเอง โดยเฉพาะผู้เรียนที่ไม่สามารถเรียนรู้ไวยากรณ์ได้ดี ดังนั้นผู้สอนควรสร้างและส่งเสริมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้เข้าใจและรับรู้ความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นของตนเองตามความเป็นจริง โดยไม่จำกัดเพียงแค่การวัดและประเมินผลจากผู้สอนเท่านั้น เช่น การให้ผู้เรียนได้กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว อย่างเป็นรูปธรรม และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ติดตามพัฒนาการและความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นได้ด้วยตนเอง มีการประเมินในเชิงคุณภาพที่ผู้เรียนสามารถประเมินตนเองควบคู่กับการประเมินจากผู้สอน เช่น การจัดทำแฟ้มสะสมผลงานของผู้เรียน การประเมินตนเองของผู้เรียน รวมถึงจัดกิจกรรมการเรียนรู้อื่น ๆ ที่เชื่อมโยงความรู้ในชั้นเรียนสู่กิจกรรมการใช้ภาษาญี่ปุ่นจริงนอกชั้นเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นคุณค่าและประโยชน์ของความรู้ภาษาญี่ปุ่นในเชิงคุณภาพที่ตนเองมีในมุมมองที่กว้างขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสำคัญของความสามารถในการสื่อสารภาษาญี่ปุ่นที่เชื่อมโยงกับการนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เช่น การสัมภาษณ์หรือพูดคุยกับคนญี่ปุ่นที่อาศัยอยู่ในประเทศไทย หรือการเชิญคนญี่ปุ่นเข้ามามีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- [1] ชัชวาล เรื่องประพันธ์. (2539). *สถิติพื้นฐาน: พร้อมยกตัวอย่างการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรม MINITAB SPSS/PC⁺ และ SAS* (พิมพ์ครั้งที่ 2 ฉบับปรับปรุง). ขอนแก่น: โรงพิมพ์คลังน่านาวิทยา.
- [2] บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น บุญธรรม.
- [3] ชานินทร์ ศิลป์จารุ. (2548). *การวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS*. กรุงเทพฯ: วี.อินเตอร์ พรีนท.
- [4] Aida, Y. (1994). Examination of Horwitz, Horwitz, and Cope's construction of foreign language anxiety: The case of students of Japanese. *The Modern Language Journal*, 78(2), 155-168. doi: 10.1111/j.1540-4781.1994.tb02026.x
- [5] Antony, M.M., & Swinson, R.P. (1998). *When perfect isn't good enough: Strategies for coping with perfectionism*. Oakland, CA: New Harbinger.
- [6] Bailey, P., Onwuegbuzie, A.J., & Daley, C. E. (2000). Correlates of anxiety at three stage of the foreign language learning process. *Journal of Language and Social Psychology*, 19(4), 474-490. doi: 10.1177/0261927x00019004005
- [7] Cheng, Y. S. (2004). A measure of second language writing anxiety: Scale development and preliminary validation. *Journal of Second of Language Writing*, 30(4), 313-335.
- [8] Elkhafaifi, H. (2005). Listening comprehension and anxiety in the Arabic language classroom. *The Modern Language Journal*, 89(2), 206-220. doi: 10.1111/j.1540-4781.2005.00275.x
- [9] Eysenck, M. W. (1991). Trait anxiety and cognition. In C. D. Spielberger, I. G. Sarason, Z. Kulcsar, & G. L. Van Heck (Eds.), *Stress and emotion: Anxiety, anger and curiosity* (Vol.14, pp. 77-84). New York: Hemisphere.
- [10] Gass, S. M., & Selinker, L. (2001). *Second language acquisition: An introductory course*, (2nd ed.). Mahwah, NJ: Laurence Erlbaum Associates.
- [11] Gregersen, T., & Horwitz, E. K. (2002). Language leaning and perfectionism: Anxious and non-anxious language learners' reactions to their own oral performance. *The Modern Language Journal*, 86(4), 562-570.
- [12] Kara, S. (2013). Writing anxiety: A case study on students' reasons for anxiety in writing classes. *Anadolu Journal of Educational Sciences International*, 3(1), 104-111.
- [13] Kitano, K. (2001). Anxiety in the college Japanese language classroom. *The Modern Language Journal*, 85(4), 549-566. doi: 10.1111/0026-7902.00125
- [14] Krashen, S. D. (1982). *Principles and practice in second language acquisition*. Oxford: Pergamon. Retrieved from http://sdkrashen.com/content/books/principles_and_practice.pdf
- [15] Machida, T. (2010). Foreign language anxiety among intermediate-level university student of Japanese. *Proceeding of the 22nd Annual Conference of the Central Association of Teacher of Japanese*, CATJ22 @ Purdue University, 62-75. Retrieved from https://www.cla.purdue.edu/academic/slc/U/japanese/CATJ22_Proceedings.html
- [16] MacIntyre, P. D., & Gardner, R. C. (1994). The subtle effect of language anxiety on cognitive processing in the second language. *Language Learning*, 44(2), 283-305. doi: 10.1111/j.1467-1770.1994.tb01103.x

- [17] MacIntyre, P. D., Noels, K. A., & Clément, R. (1997). Biases in self-ratings of second language proficiency: The role of language anxiety. *Language Learning*, 42(2), 265-287. doi: 10.1111/0023-8333.81997008
- [18] Matsuda, S., & Gobel, P. (2004). Anxiety and predictors of performance in the foreign language classroom. *System*, 32(1), 21-36. doi: 10.1016/j.system.2003.08.002
- [19] Oxford, R. L. (1999). Anxiety and language learner: New insights. In Jane Arnold (Ed.), *Affect in language learning* (4th ed., pp. 58-67). Cambridge, UK: Cambridge University Press.
- [20] Saito, Y., Horwitz, E. W., & Garza, T. J. (1999). Foreign language reading anxiety. *The Modern Language Journal*, 86(2), 202-218. doi: 10.1111/0026-7902.0016
- [21] Scovel, T. (1969). Foreign accents language acquisition, and cerebral dominance research. *Language Learning*, 19, 245-253.
- [22] Seliger, H., Krashen, S., & Ladefoged, P. (1975). Maturational constraints in the acquisition of second languages. *Language Sciences*, 38, 20-22.
- [23] Selinger, H. W. (1978). Implications of a multiple critical periods hypothesis for second language learning. In *second language acquisition research: Issue and Implications*, William C. Ritchie (ed.), 11-19. New York: Academic Press.
- [24] Strongman, K. T. (1995). The theories of anxiety. *New Zealand Journal of Psychology*, 24(2), 4-10.
- [25] Zhang, X. (2013). Foreign language listening anxiety and listening performance Conceptualization and causal relationships. *System*, 41(1), 164-177. doi: 10.1016/j.system.2013.01.004
- [26] 国際交流基金関西センター (2012a). 『日本語能力試験 JLPT Japanese-Language Proficiency Test 公式問題集 N5』 凡人社.
- [27] _____ (2012b). 『日本語能力試験 JLPT Japanese-Language Proficiency Test 公式問題集 N4』 凡人社.
- [28] _____ (2012c). 『日本語能力試験 JLPT Japanese-Language Proficiency Test 公式問題集 N3』 凡人社.
- [29] 元田静 [Motoda] (1997). 「初級日本語学習者の第二言語教室不安についての基礎的調査」 『第二言語不安の理論と実態』. 溪水社, 61-73.

หน่วยงานผู้แต่ง: 1. สาขาวิชาการสื่อสารและวัฒนธรรมญี่ปุ่น สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
2. คณะภาษาและการสื่อสาร สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

Affiliation 1. Japanese Communication and Culture Program, National Institute of Development Administration
2. Graduate School of Language and Communication, National Institute of Development Administration
Corresponding e-mail: 1. piw_piww52@hotmail.com 2. sawetaiyaramtewich@gmail.com